

provést na ní zákrok, trestný podle §§ 147, 148 tr. zák. Trestný čin podle § 9 tr. zák. jest vykonán, když se pachatel dopustil svádění, které pro příčinu jsoucí mimo jeho osobu zůstalo bezvýsledným. Poněvadž není zjištěno nic, z čeho by se dalo dovodit, že se obžalovaný v tomto období své činnosti dopustil nějakého jednání, kterým by z jeho vůle bylo působeno k zahlazení jeho svádění ještě dříve, než by se ukázala bezvýslednost svádění, založená jinými, mimo svůdcovu vůli jsoucími příčinami, nemůže se stěžovatel dovolávat beztrestnosti pro domnělé dobrovolné odstoupení na tom základě, že po odmítnutí P-é odešel a že není jisto, co by byl učinil, kdyby P-á byla přivolila. Tvrzené přestrašení jeho po sdělení K-ové o jejím těhotenství jako pohnutka činu nemůže pro otázku viny přijít v počet.

Čís. 4231.

Nebezpečná železniční služba vyžaduje zvýšenou opatrnost a přísné dodržování předpisů, daných v zájmu bezpečnosti služby; tyto bezpečnostní předpisy předcházejí jiným předpisům pořádkovým (na př. které nařizují co nejrychlejší provedení posunu); oněch předpisů jest zvýšenou měrou dbáti zvláště za nepříznivých poměrů povětrnostních, třeba i na úkor rychlosti výkonu služby, nelze-li za daných poměrů jinak služební úkon provést.

S hlediska trestního zákona nelze posunovači, který měl obstarati současně výkony několika posunovačů, z nichž jeden měl běžeti před soupravou a ostatní se měli rozdělit podle vozů, vytýkati, že stoje na stupátku prvního vozu hleděl obstarati i pozorování jízdní dráhy, i spojovací službu se strojvůdcem.

Tím však, že dal posunovač znamení k pohybu posunované soupravy, nepřesvědčiv se dříve bezpečným a všelikou pochybnost vylučujícím způsobem o tom, zda jest kolej volná, způsobil situaci, za jejíž další průběh nese zodpovědnost v rámci §§ 335, 337 tr. zák.

Pokud nebyla správně a výstižně vyřešena nalézacím soudem otázka, že obžalovaný mohl i po subjektivní stránce postríci, že jeho jednáním může nastati zjištěný výsledek trestně závažný.

(Rozh. ze dne 7. srpna 1931, Zm I 819/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečné stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 2. září 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným přechinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil témuž soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti čís. 5 a 9 a) § 281 tr. ř. Podle čís. 5 § 281 tr. ř. vytýká, že rozsudek je neúplný, nevypovídá se úplně s posudkem znalce inspektora S-a o sobě a ve spojení

s protokolem o místním ohledání, s posudkem znalce inž. Josefa E-a, najmě při posuzování zavinění obžalovaného po stránce subjektivní, dále s posudkem znalce vrchního inspektora Jana H-a a posléze s výsledkem místního ohledání a s obsahem svědecké výpovědi strojníka K-a. Po věcné stránce — čís. 9 a) § 281 tr. ř. — namítá stěžovatel, že soud posoudil nesprávně otázku subjektivního zavinění. Soud první stolice zjišťuje, že obžalovaný překročil ve dvou směrech služební povinnost; jednak tím, že dal posunovací soupravě čís. 1220/1115 znamení »vpřed«, nepřesvědčiv se, jakž bylo jeho povinností, že vlak čís. 1801, který stál na téže koleji jako posunovaná souprava, opravdu již odjel, jednak tím, že nešel, jak předepsáno, před posunovanou soupravou, a dovozuje z toho, že tím i oním opomenutím zavinil srážku posunované soupravy čís. 1220/1115 s vlakem čís. 1801, a při tom nastavší smrt zámečnicka Š-y. Zrušovací soud sdílí stanovisko prvního soudu, že nebezpečná železniční služba vyžaduje zvýšenou opatrnost a přísné dodržování předpisů, daných v zájmu bezpečnosti služby. Při tom jest trvati i na tom, že tyto bezpečnostní předpisy předcházejí jiným předpisům pořádkovým, které na příklad pro souzený případ nařizují co nejrychlejší provedení posunu. Zvláště za nepříznivých poměrů povětrnostních bylo povinností obžalovaného dbáti zvýšenou měrou bezpečnostních předpisů služebních, třeba i na úkor rychlosti výkonu služby, nebylo-li lze za daných poměrů jinak služební úkon provést. Z oněch dvou překročení služebních předpisů přichází s hlediska zavinění v úvahu hlavně první z nich, totiž, že obžalovaný dal pokyn k pohybu posunované soupravy, nepřesvědčiv se, je-li jízdní dráha volná. Druhé překročení, že totiž stál na stupátku prvního vozu a neběžel před vlakem, jest podřadného významu. Jak bylo znalcem H-em uvedeno, musel obžalovaný obstarati současně výkony několika posunovačů, z nichž jeden měl běžeti před soupravou a ostatní se měli rozdělit podle vozů. Sotva lze proto obžalovanému s hlediska trestního zákona vytýkati, že, stoje na stupátku prvního vozu, hleděl obstarati i pozorování jízdní dráhy, i spojovací službu se strojvůdcem. Za zjištěných poměrů povětrnostních mohl se stupátka vozu jízdní dráhu daleko lépe pozorovati, než kdyby byl šel před posunovanou soupravou, kde by jeho pozornost byla částečně odvrácena pozorováním vlastní neschůdné cesty, a pro menší vzdálenost znamení jím dávaná mohla býti strojvůdcem lépe postřehnuta. Avšak tím, že obžalovaný dal znamení k pohybu posunované soupravy, nepřesvědčiv se dříve bezpečným a všelikou pochybnost vylučujícím způsobem o tom, zda vlak 1801 odejel již ze třetí koleje, způsobil situaci, za jejíž další průběh nese zodpovědnost v rámci §§ 335, 337 tr. zák. V tom směru soud první stolice zcela správně v rozsudku zjistil všechny všeobecné předpoklady přečinu podle § 335 tr. zák., a zmateční stížnosti nelze přiznati důvodnost, pokud se v tomto směru snaží rozsudku vytýkati rozpor se spisy, neboť posudky znalců a výsledky místního ohledání jsou v rozsudku věcně správně citovány. Není třeba, by soud znalecké posudky a obsah svědeckých výpovědí do důvodu rozsudku opisoval celé, stačí, činí-li z nich ve shodě se spisy potřebná skutková zjištění.

Zmateční stížnosti jest však přisvědčiti, pokud vytýká rozsudku právní nesprávnost po stránce subjektivní. Rozsudek se sice zabývá podrobně objektivními předpoklady § 335 tr. zák., odůvodňuje též subjektivní požadavek skutkové podstaty, že totiž obžalovaný mohl postříci, že svým jednáním, pokud se týče překročením služebních předpisů může způsobiti nebo zvětšiti nebezpečnost života, zdraví nebo tělesné bezpečnosti lidí, to však jen všeobecným poukazem na povolání obžalovaného »jako zřízence dráhy«, nechávaje nepovšimnuty okolnosti případu, které by mohly míti vliv na možnost seznati nebezpečí s postupem obžalovaného spojené v souzeném případě. Prvý soud se nezabýval vzdáleností 420 kroků mezi vlakem čís. 1801 a posunovanou soupravou 1220/1115 v době, kdy obžalovaný dal znamení k jízdě. Tato vzdálenost sice sama o sobě nezmenšuje zodpovědnost obžalovaného, a nemůže ho vyvinuti po stránce objektivní ani další s tím související skutečnost, že totiž strojvůdce posunovanou soupravu na znamení obžalovaného včas nezastavil. An obžalovaný dal k jízdě sám podnět, nelze v případném spoluzavinění strojvůdce shledati přerušeni příčinné souvislosti, jak se zmateční stížnost snaží dovoditi (srovnej rozh. čís. 332 sb. n. s.). Přes to však ona vzdálenost mohla obžalovanému sjednati subjektivní uklidnění, že bude moci za všech okolností posunovanou soupravu v čas zastaviti, a že tedy i v případě, že jeho předpoklad o tom, že vlak čís. 1801 již odejel, byl mylný, může posunovanou soupravu ještě vždy tak zastaviti a s posunem vyčkati, by k nárazu na vlak čís. 1801 bezpečně nedošlo. Obžalovaný se sice při zahájení posunu bezpečně nepřesvědčil, že jízdní dráha je volná, nýbrž spokojil se jen tím, že nabyt subjektivního dojmu, že není v cestě překážek. Avšak když po ujetí 120 kroků, kdy byla mezi posunovanou soupravou a vlakem čís. 1801 ještě vzdálenost téměř 300 kroků, tedy vzdálenost, kde souprava, pohybující se jen rychlostí 10 km, asi ještě snadno mohla býti zastavena, seznal svůj omyl, činil vše možné, by posunovanou soupravu zastavil, a jen okolnost, že strojvůdce neslyšel jeho návěstí »stůj«, ačkoliv jeho slyšitelnou návěst slyšelo celé okolí, a nepostřehl v čas jeho znamení svítilnou, zmařila úspěch jeho snahy. Tato vzdálenost, na kterou obžalovaný posun soupravy zahájil, mohla míti v souzeném případě podstatný vliv na vědomí obžalovaného o nebezpečnosti jeho postupu, všeobecně ovšem již jeho povoláním jako zřízence dráhy založeného. Ježto tedy v souzeném případě nebyla rozsudkem správně a výstižně řešena otázka, zda obžalovaný mohl postříci, že jeho jednáním může nastati zjištěný výsledek trestně závažný, a ježto se touto otázkou souzeného případu soud první stolice nezabýval, jest řešení subjektivní stránky trestného činu a zavinění obžalovaného pochybené a rozsudek zmatečný podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. Zmatečný rozsudek bylo podle § 288 odstavec druhý tr. ř. zrušiti. Poněvadž pak nejsou v rozsudku a v jeho důvodech zjištěny skutečnosti, které měly býti v tomto směru při správném použití zákona základem rozhodnutí, bylo věc podle § 288 odstavec druhý čís. 3 tr. ř. přikázati soudu první stolice k novému projednání a rozhodnutí.